

РЕШЕНИЕ

№ 6447

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **14318** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.166 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на адв. С. А., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №125/28.11.2019г. на директора на Б. дирекция „Дунавски район“ (БД ДР). С оспорвания Акт, на основание чл.195б, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.194, ал.1, т.1, буква „б“ от Закона за водите (ЗВ), е УСТАНОВЕНО по основание и размер задължение на [фирма] като дължима такса за правото на водовземане от подземни води периода 13.08.2013г. – 22.07.2016г. по Разрешително №11590789/23.07.2012г., в размер: главница 7419.65 (седем хиляди четиристотин и деветнадесет и 0.65) лева, заедно с дължимата лихва за забава до пълното погасяване на задължението.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорвания АУПДВ, като постановен в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Поддържа, че задълженията за годишни такси за правото на водовземане не са били определени коректно, тъй като са изчислени на база разрешеното общо водно количество, а в случая липсват данни за действително осъществено потребление и без да е монтирано измервателно устройство. Твърди, че не се е ползвал от Разрешително №11590789/23.07.2012г. за водоползване на подземни води, тъй като при първото иззето количество вода било установено, че тя е много мръсна и с остра миризма и е негодна за потребление по своите свойства, качества и вид. Предвид липсата на

потребление счита, че е било лишено от правен смисъл подаването на декларации по чл.194б ЗВ, доколкото не е имало нищо за деклариране. Претендира също, че проверка и контрол в присъствие на негов представител не са били осъществявани, а Констативният протокол (КП) въз основа на който е издаден процесният АУПДВ, е съставен единствено и само за целите на административното производство. Сочи, че според разпоредбата на чл.194, ал.2 ЗВ основата за определяне на таксата за водоземане е отчетният обем вода, а в случая възприетият от административния орган не съответства на действително ползваното количество от съответния водоизточник. Релевира доводи, че при липса измервателно устройство и данни за извършване на фактическо отчитане на отчетите водни количества по друг способ, административният орган е следвало да извърши допълнителни проверки чрез които да се установят реално изетите водни количества и въз основа на тях да се изчислят дължимите такси. Моли съда да отмени оспорвания АУПДВ №125/28.11.2019г. Не претендира за разноски.

Ответникът - ДИРЕКТОР на Б. дирекция „Дунавски район“, оспорва жалбата. В писмено становище, представено със съпроводителното писмо към административната преписка и чрез процесуалния си представител юрк. С. поддържа, че оспорваният АУПДВ е законосъобразен и не са налице основания за отмяната му. Не претендира за разноски. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.07.2012г., на основание чл.44 във вр. с чл.52, ал.1, т.4 ЗВ, директорът на Басейновата дирекция за управление на водите Дунавски район е издал на [фирма] Разрешително №11590789 за водоземане от подземни води за „други цели“ – водоснабдяване на обект „Автомивка“, от воден обект „Кватернерен водоносен хоризонт“, чрез водоземно съоръжение: Тръбен кладенец в УПИ II, кв.1 (стар кв.3) по плана на м. „3. артерия – Централни гробища“. Според данните от Разрешителното на устието на кладенеца е изградена бетонова шахта в която на напорния водопровод са монтирани последователно възвратен клапан, водомер и спирателен кран, разрешеният годишен воден обем е 15768 м³.

С Решение №РО-66/22.07.2016г. на директора на БД ДР, на основание чл.79а, ал.1, т.3 във вр. с чл.52, ал.1, т.4 ЗВ, е отнето Разрешително №11590789/23.07.2012г. с титуляр [фирма].

С Писмо с изх. №КД-04-06/18.10.2019г. на дружеството е била изпратена Покана за доброволно изпълнение на дължими суми за такси по ЗВ за периода 13.08.2013г. – 22.07.2016г. в размер на 7419.65 лева. В Поканата изрично е посочено, че при неизпълнение на задължението в указания 7-дневен срок, ще се пристъпи към принудителното му събиране по реда на Данъчно – осигурителния процесуален кодекс. Не е спорно по делото и се установява с приетите писмени доказателства, че Поканата за доброволно изпълнение е била връчена на дружеството - жалбоподател на 22.10.2019г. с известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 5800 016MGW Z.

На 29.10.2019г. търговецът е представил пред Б. дирекция писмен Отговор [(регистриран при ответника с вх. №КД-04-96-(1)] в който са изложени доводи, идентични с тези в настоящата жалба – дружеството не се е ползвало от Разрешително №11590789/23.07.2012г. за водоползване на подземни води, тъй като било установено,

че водата за която е издадено е мръсна и с остра миризма и е негодна за потребление, поради което и не са били подавани декларации по чл.194б ЗВ, доколкото не е имало нищо за деклариране.

Няма спор между страните, че в указания му 7-дневен срок търговецът не е извършил плащане на задълженията за водовземане за процесния период 13.08.2013г. – 22.07.2016г. Не се твърди и не са ангажирани доказателства това не е сторено и до приключване на устните състезания по делото.

На 04.11.2019г. длъжностни лица на Басейновата дирекция са извършили проверка по документи на [фирма], резултатите от която са обективирани в КП, утвърден от директора на БД ДР. Според отразеното в КП дружеството не е подавало декларации по чл.194б ЗВ за иззетите/добити водни количества за периода 13.08.2013г. – 22.07.2016г. и/или справки – отчети за иззетите/добити водни количества за същия период, поради което и таксите по Разрешително №11590789/23.07.2012г. са изчислени на база разрешеното общо годишно количество.

С писмо изх. №КД-04-96-(2)/13.11.2019г. жалбоподателят е бил уведомен за започване на процедура по издаване на АУПДВ за дължимите такси по Разрешително №11590789/23.07.2012г. и му е представен КП за извършената проверка по документи от 04.11.2019г. Писмото е било връчено на [фирма] на 16.11.2019г. с известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 5800 017GO3 9.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ №125/28.11.2019г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следото:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт с който за жалбоподателя се създават задължения и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

АУПДВ №125/28.11.2019г. е постановен от компетентен орган в кръга на правомощията му, съгласно чл.195б, ал.1 ЗВ.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Настоящият решаващ състав приема, че АУПДВ е издаден в съответствие приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Съгласно чл.194, ал.1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. В ал.2 на чл.194 ЗВ е предвидено, че таксата за водовземане от подземни води (каквото е настоящият случай) се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл.117а. Според ал.6 на чл.194 ЗВ размерът на таксите по ал.1, т.1 – т.3, начинът и редът за тяхното изчисляване и

заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет, която за процесния период 13.08.2013г. – 22.07.2016г. е Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №177/24.06.2011г. (Тарифата, отм. ДВ, бр.2/2017г.).

Според изричната норма на чл.194а, ал.1 ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл.6, ал.1 от Тарифата. С разпоредбата на чл.194б ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр.61/2010г.) е регламентирано задължение за титулярите на разрешителни, всяка година към 31 януари на следващата година, да представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Непредставянето или ненавременното представяне на декларацията по ал.1 е нарушение на правилата за деклариране и отчитане (чл.194б, ал.6 ЗВ). След подаване на информация по чл.194б, ал.1 ЗВ от титуляря на разрешителното, директорът на БД извършва проверка за съответствието ѝ с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол и при съответствие уведомява титуляря за размера на дължимата такса, а в противен случай при констатирано несъответствие на параметрите назначава проверка за установяване на обстоятелствата. Според приложимата норма на чл.195б, ал.1 ЗВ вземанията за незаплатените такси за водоползване се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на [чл.166](#) ДОПК.

В случая няма спор, че жалбоподателят не е подавал декларации за отнетия обем вода за процесния период 13.08.2013г. – 22.07.2016г., измерен и отчетен чрез измервателно устройство, което отговаря на нормативните изисквания, въз основа на която информация да бъде изчислена и дължимата такса за водовземане по реда на чл.8, ал.1 от Тарифата по формулата: $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса, E е единичният размер на таксата в зависимост от целта за която ще бъде ползвана черпаната вода, съгласно таблиците по чл.10 лв/куб.м. и W за повърхностни и подземни води е размерът на ползвания годишен воден обем в куб.м.

Поради липса на информация относно реално отнетия обем вода по Разрешително №11590789/23.07.2012г. и по аргумент от разпоредбата на чл.6 от Тарифата, таксата за водоползване правилно е била изчислена на база максимално разрешеното годишно водно количество.

Неотносими към спора са изложените в хода на съдебното производство твърдения, че на водовземното съоръжение: Тръбен кладенец в УПИ II, кв.1, изобщо не е било монтирано измервателно устройство, поради обективна невъзможност за това и поради отпадналия интерес на жалбоподателя от водоползването. Неотносим е и доводът, че в имота не съществува водовземно съоръжение – кладенец. Наличието както на водовземно съоръжение – тръбен кладенец, така и на измервателно устройство към него са изрично посочени в Разрешителното за водовземане от 23.07.2012г. - издадено въз основа на декларираните от дружеството обстоятелства в заявлението. Освен това поставянето на измервателно устройство, съответстващо на нормативните изисквания и отчитането чрез него на реално ползваните годишни водни обеми е в тежест на титуляря на разрешителното, както и задължението всяка година до 31 януари на следващата година, да представя информация за изчисляване

на дължимата такса. В чл.6, ал.2 от Тарифата изрично е регламентирано, че в случаите на повреда или несертифициране на измервателните устройства за изчисляване на таксата за водовземане или за замърсяване се вземат разрешените в разрешителното количества. В този смисъл е и разрешението, прието в ал.4 на чл.6 от Тарифата, която норма предвижда, че до монтиране на отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства или при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства при водовземане от повърхностни води таксата се определя на базата на максимално разрешеното годишно водно количество в разрешителното.

Неоснователни са и оплакванията, че преди издаване на оспорвания АУПДВ административният орган не е извършил допълнителни проверки чрез които да се установят реално изетите водни количества и въз основа на тях да се изчислят дължимите такси. Такива проверки според изричната норма на чл.194б, ал.5 ЗВ директорът на БД е длъжен да назначи при констатирано несъответствие между информацията, подадена от титуляря на разрешителното и тази, получена по реда и при условията, установени в ал.3. В случая информация от титуляря не е била подавана и съответно не е възникнало основание за нейната проверка.

По изложените доводи съдът приема, че процесният АУПДВ е законосъобразен административен акт и не са налице твърдените от жалбоподателя пороци, които да обосноват неговата отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане №125/28.11.2019г. на директора на Б. дирекция „Дунавски район“

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова